

Flygande start.

Det som nu skall berättas, hände i 1970-talets början, på F5 Golfklubb uti Ljungbyhed, där Kungliga Krigsflygskolan efter fem år äntligen kommit över saknaden av gamla hederliga Vampire, som hade ersatts av nya, avancerade Saab 105, i Flygvapnet kallad Sk 60.

Handlarn, Bengt Damberg och jag hade varje torsdag, klockan 16.30 i två års tid spelat 9 hål golf enligt ett mönster som uppkommit alldeles av sig självt.

Damberg var en av Flygvapnets mera framstående flyglärare, tillika med hcp 2. Han var ett idrottsligt praktexemplar, som nådde framgångar i all sport och idrott han utövade.

Till yttermera visso var han den ende på Kungl. Krigsflygskolan, för att inte säga i hela Ljungbyhed, som kunde tala franska.

Nämnda treboll hade alltså i två års tid betalat 2:- i startavgift för att delta i torsdagsgolfen - 9 håls slagtävling med VSOP (som betyder valfri starttid och partner vilket bör förklaras för den som inte upplevt denna märkliga tävlingsform).

De flesta klubbmedlemmarna spelade torsdagsgolf. Startavgiften gick oavkortat till bollpriser, med fördelningen 2 bollar i papper samt 4 Gapo-bollar till vinnaren och Gapo-bollar i minskande antal till dem som följde sedan.

Nämnda treboll hade dessutom ett inbördes bet. Siste man skulle bjuda första man på en inledande stor stark på underofficersmässen och dessutom transportera hem

segraren, tvåan samt Dambergs och min cykel i Handlarns Duett, när det var färdigölat för torsdagen.

Det var en tät treboll, som följde exakt samma mönster var eviga torsdag:

16.00 Damberg kom för att mjuka upp sig med wedgen, det vapen han var en mästare i att hantera.

16.15 Modie parkerade cykeln vid puttinggreenen och puttade lite utan att riskera överträning.

16.29 Handlarns Duett gjorde stora bromsspår på parkeringsplatsen, ut steg bilens förare, som snörade på skorna, tog fram bagen, gick ut till första tee, där han alltid sade samma sak:

- Har ni inte slagit ut än pågar!

En torsdag var det inte som vanligt. Damberg kom till start med andan i halsen samtidigt med Handlarn! Bara detta var ett tecken på att något hade hänt och intrycket förstärktes av att han gick direkt ut på tee!

I flygverall!

Det var till och med så att Handlarn var aningen före Damberg på tee, vilket gjorde honom totalförvirrad, eftersom han inte kunde säga som han brukade.

Nåväl, Damberg slog ut sin boll sisådär 250 meter och Handlarn och jag fick ut våra något så när. Vi slog våra andraslag fram till green och så skulle Damberg slå sitt.

Socket. Out of bounds! Dubbelbogey på ettan! Vi trodde inte våra ögon.

Damberg presterade Hawaiiigolf hela ronden och var lika mycket över par på dessa nio hål som han normalt brukade vara efter ett kvartals sammanlagda torsdagstävlingar.

På mässen efteråt bad vi om en förklaring, när Damberg hade betalat ölen med pengar som han lånat av Handlarn. (Han ansåg sig inte behöva bära kontanter i sällskap med oss två.)

- Jag har inte så mycket tid på mig, sa Damberg, eftersom jag skall tillbaka till ordersalen om en stund. Men så här är det.

- Jag blev beordrad att demonstrera vårt skolflygplan för en belgisk överste, som leder en delegation från belgiska flygvapnet. Man är nämligen intresserad av Saab 105 som skolflygplan i Belgien.

- Bonjour, mon colonel! sa jag då vi möttes på plattan.

- Prata svenska för tusan! sa Handlarn.

Damberg fortsatte:

- Vi steg in i planet. Jag taxade ut. Lyfte över Klippan och satte kurs mot Ljungby. Gjorde vänstersväng och högersväng, steg och dök lite nätt och lät översten spaka emellanåt.

- När vi var uppåt Markaryd frågade jag översten om han var intresserad av lite mer avancerade grejor?

- Vad säger du? Hade du franska kort med dig i flygmaskinen? sa en häpen Handlare.

- Avancerad flygning, begriper du väl, fräste Damberg och fortsatte:

Plötsligt var han bara försvunnen! Jösses vad det blev dragigt i planet. Jag cirklade runt och fick tack och lov se en fallskärm utveckla sig och den dalade sakta ner mot trakten av Pjätteryd.

- Men hur i hela världen kunde han bara försvinna?

- När man avancerar, förklarade Damberg, spänner man fast sig lite extra i stolen. Och översten gjorde som han var van. Handen rakt ner mellan benen där han fick tag i en spak, som han drog rakt uppåt. Så spänner man bältena i Touga Magister, skolflygplanet i Belgien.

- Så gör man inte på SK 60!

Damberg tog en djup klunk sodavatten, torskdrycken på torsdagarna i 1970-talets Ljungbyhed, och berättade vidare.

- Jag rapporterade till tornet att jag nu körde cabriolet eftersom översten lämnat planet med katapultstolen. Dom skickade genast upp en helikopter för att leta efter honom i Pjätterydstrakten.

- Men måste du inte stanna kvar i ordersalen och vänta på översten? Dom måste ha massor att fråga både dig och översten om.

- Jo, sa Damberg. Länge fruktade jag att jag inte skulle komma iväg till torsdagsgolfen, men flottiljchefen insåg det allvarliga i situationen. Han är ju golfspelare själv.

- Spräck inte en bra treboll, Damberg! sa han. Det dröjer ändå ett par timmar innan den belgiske översten är här.

- Nu förstår vi varför du spelade som en kratta, sa Handlarn. Stiga av i farten så där. Han kanske tyckte du körde flygmaskinen dåligt?

- Nej det är inte som ni tror, sa Damberg. Jag bjöd faktiskt in översten till vår torsdagsgolf. Men nu tror han kanske att jag egentligen inte ville ha med honom i bollen.

- Hur så? frågade jag.

- Han hade 36 i hcp så vi hade fått lämna slag på vartenda hål, sa Damberg.

- Säga vad man vill, sa Handlarn. Katapultstolen är en fantastisk uppfinning.